

rømme den højtærede Indenrigsminister. Det er, at der kan være noget urigtigt i at bedømme Forholdene ud fra enkelte Dele af Landet. Det sigtede jeg ogsaa til i Gaar, da jeg advarede imod at gaa ud fra Forholdene i gamle Aarhus Amt. Det er lige saa urigtigt, som hvis man vilde slutte fra de 8 tidligere slesvigske Sogne til det hele Land. Det har jeg heller ikke gjort. Jeg var netop meget forsigtig paa det Omraade, da jeg i Gaar vilde drage almindelige Slutninger. Jeg sagde saadant noget som, at jeg skulde ikke tillade mig at spaa om Virkningerne, naar vi gik over til Landet som Helhed. Men jeg tog ikke meget fejl, naar jeg sagde, at der vilde blive Snese af Tusinder af smaa Ejendomme, som ved den højtærede Indenrigsministers Forslag vilde hindres i at blive skattefri. Det er det hele, jeg har sagt. Altsaa, jeg har ikke draget Slutninger saa koncise og bestemte, at der kan rettes nogen Anke derimod. Men jeg hævder aldeles bestemt, at det vil blive Tilfældet med Tusinder og atter Tusinder.

Maa jeg gøre endnu en Bemærkning med Hensyn til Spørgsmaalet om Vurdering af Ejendomme. Nu siges der nok — det blev fremdraget af den højtærede Indenrigsminister —, at Vurderingerne ere uheldige. Jeg har nu aldrig ventet andet end — jeg har ogsaa offentlig udtalt det —, at der skulde een Vurdering til, to Vurderinger, det hele skal ligesom arbejdes sammen, inden det bliver rigtig godt. Men det samme vil blive Tilfældet ved en hvilken som helst gennemgribende Skatte-reform. Selv om vi gaa over til Grundværdiskatten efter den højtærede Indenrigsministers inderlige Ønske, er jeg overbevist om, at der vil blive Famlen og Vaklen, men efterhaanden vil man kunne arbejde sig ud deraf. Men vi maa ikke glemme, at al Vurdering foretages paa Grundlag af Opgivelser af Ejendomsbesidderne selv. Ved Vurderingerne sendes Skemaer ud, hvori man spørger vedkommende Ejer, hvilken Pris han sætter sin Ejendom til, og for saa vidt denne Pris ikke tages til Følge ved Skyldraadets Ansættelse, gives der vedkommende Ejer Lejlighed til at fremsætte Klage. For saa vidt der altsaa ikke foreligger Klage fra den Side, vil det altsaa sige, at vedkommende Ejendomsbesidder har sanktioneret den fastsatte Vurderingssum. I 9 af 10 Tilfælde eller meget mere har han selv opgivet den. Der kommer vi til noget, som jeg tror har Krav paa nogen Opmærksomhed. Det er det, at det viser sig, at Folk endnu kun have set en

Side af Sagen ved Ejendomsskyldvurderingen. Det hænder mig i Terminerne Gang efter Gang, at Folk komme og sige: Hvorfor er min Ejendomsskyld stigende igen? — nemlig derved, at vi første Gang opkræve efter en ny Ejendomsvurdering. Og det er rigtigt, som den højtærede Indenrigsminister siger, at der er gennemgaaende Stigning. Saa kommer baade den ene og den anden og siger: Hvorfor er min Ejendomsskyld bleven sat op? Jeg forsikrer, at jeg saa at sige aldrig har taget fejl, naar jeg har svaret: Det har du jo selv opgivet. Har du klaget? Er det ikke dig selv, der har opgivet denne Pris? Manden maa saa svare: Jo, men har det til Følge, at jeg skal give mere Skat? Man kan saa faa saadanne Svar: Jeg skulde have et Kreditforeningslaan og troede, det var godt at sætte Vurderingen op. Saa maa du tage den Skavank med, at du faar mere Ejendomsskyld at svare. Jeg fremhæver dette for at vise, at denne Klage over, at Vurderingen for visse Arter af Ejendomme maaske sættes for højt, ligger efter min Formening i sidste Instans deri, at vedkommende Ejendomsbesidder ser sin Fordel i at sætte Vurderingen til Vejrs for at styrke Kreditten, eller hvad Aarsagen nu kan være. Men naar de gøre det, naar de selv sætte Værdien, maa de ikke bagefter komme og sige: Det er Skattelovens Skyld, at min Skat er bleven sat op.

Den højtærede Minister kom med en Bemærkning om Villaen i Farum. Jeg har ikke den Fornøjelse at kende den, og den interesserer mig ikke. Men selve Bemærkningen giver mig Anledning til at give en lille Oplysning, som ikke er helt uden Betydning. Den højtærede Indenrigsminister siger nemlig, at selv om vi ikke kunne ramme den Villa saa overmaade haardt, er Faren ikke stor, thi vedkommende Villaejer kommer til at give Skat til Kommunen paa anden Maade, i Formue- og Lejlighedsskat til Kommunen og den Slags Ting — altsaa for saa vidt han bor derude længe nok dertil, hvad jeg naturligvis gaar ud fra. Det er et Punkt fra den højtærede Indenrigsministers Side, som jeg ønsker at understrege. Vi tale nok udelukkende her om kommunal Ejendomsskyld, men det er i Virkeligheden ogsaa berettiget at spørge: Hvad medførte Skattelovene af 1903 som Helhed? De medførte ikke alene en Ændring af Kommunernes faste Ejendomsbeskatning, men ogsaa f. Eks. at vedkommende Villaejer, for saa vidt han bor der længere Tid